Ч. 271. Неділя 30 падолиста (13 грудня) 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Вісти політичні.

(До ситуациї в Австриї. — Болгари лагодять ся. — Справа македоньска. — Росия а Болгария. — Ситуация на далекім всходї. — Панамска републіка).

Зачувати, що Рада державна буде на ново скликана аж в половині лютого 1904. Може дуже легко бути, що правительство схоче аж до того часу, а може навіть і на довше відложити засїданя ради державної, з котрих і так нема богато хісна, щоби тим лекше могло неодні потреби державні залагодити на основі §. 14. Др. Кербер здаєсь, умисно, дав так довго радити палатї послів, щоби мав опісля на що покликати ся і радити собі без парляменту. Надії Молодочехів, що др. Кербер вже в найблизшім часї уступить, суть безосновні і видумані мабуть на то, щоби нїби то показати успіхи політики опору, а бодай зробити на них надію.

Вчера перед полуднем радив екзекутивний комітет конституцийної партиї і партиї середної палати панів, щоби радили над становищем, яке ті партиї мають заняти супротив угорских жадань. В кругах політичних припускають, що всї партиї палати панів згодять ся вже нинї на поставлене інтерпеляциї в сїй справі і що др. Кербер відповість на інтерпеляцию вже завтра перед полуднем. Над відповідию президента мінїстрів заведе ся дискусия.

Берлиньскі ґазети одержали з Софії вість, що там роблять ся всїлякі можливі приготовленя, щоби з весною могла на ново вибухнути ворохобня в Македонії. Збирають і гроші і зброю. На кожду особу наложено поголовний податок в сумі 1 франка. В Нїмеччинї замовлено вже 25.000 карабінів і 25.000 револьверів. З кінцем лютого має вибухнути ворохобня на ново і то рівночасно в Болгариї і в Сербії.

З Константинополя доносять, що вибір цивільних аґентів для реформ в Македонії зробив в тамошних політичних кругах добре враженє і єсть загальне переконанє, що і Порта тим вибором вдоволена. Оба аґенти приїдуть сими днями до Константинополя, щоби там представити ся особисто султанови, а відтак заберуть кількох драґоманів і секретарів та поїдуть до Монастиря до Гільмі-паши.

В Болгариї настало велике негодованє на Росию з причини, що Росия зажадала дуже енерґічно від болгарского правительства сплати всхідно-румелїйского довгу окупацийного, котрий виносить нинї около $13^1/_2$ міліона франків. То жаданє сплати уважають тут загально за початок цїлого ряду шикан і способів змушуваня, яких Росия уживає звичайно на всходї. Кажуть, що російске правительство хоче тим показати своє невдоволенє з причини зміни поступованя болгарского правительства. З Софії однакож доносять, що відкликаний з Петербурга дипльоматичний аґент болгарский Станцьов має сими днями вернути назад на своє становище і там позістати постійно; се має бути доказом, що Болгария не змінила свого становища супроти Росиї.

Після вістий, які наспіли з Токіо до Льондону, не виждали в японьскій столици ще нїколи від часу установленя в Японії парляменту з таким напруженєм тронової бесїди мікада, як тепер. Тимчасом японьский цїсар лиш короткими словами згадав про справи заграничні і сказав: „Мої мінїстри ведуть тепер з розвагою і обачностию переговори у важних справах межинародних, в цїли береженя мира у всхідній Азиї, та прав і інтересів Японії.“ Виходило би з того, що межи Росиєю а Японією ведуть ся вже дїйстно якісь переговори, але з другої сторони доносять, що вість, яка розійшла ся в Европі, мов би то Росия на жаданє самого царя вже вислала відповідь до Японії, єсть передчасна. На то здаєсь вказувати і поступованє Росиї в Кореї, в справі порту Юнґанмфо, о чім ми вже коротко згадували. Порт сей лежить безпосередно при устю ріки Ялю і Росия робить собі вже віддавна претенсиї до сего порту, чому Японцї в Сеули рішучо противлять ся. Щоби справу остаточно полагодити, предкладали Анґлїя, Америка і Японія в Сеули, щоби Корея оголосила сей порт за отвертий для всїх народів і Корея вже готова була на то згодити ся. Тому однакож противить ся Росия а російский посол Павлов за-

Лаба малпи.

(З анґлїйского — В. Якобса).

(Конець).

Але то не перешкодило їй побігти до дверий на стукане листоноса, не перешкодило також робити деякі злобні натяки на пенсионованих сержантів, що люблять чарку, скоро увиділа, що листонос приносить лише рахунок кравця.

— А то буде Герберт сьміяти ся, як верне — сказала, коли засїли до обіду.

— І я так гадаю — відповів містер Гвайт, наливаючи собі пива — а однако цїлком певно лаба порушила ся менї в руцї.

— Здавалось тобі — відповіла жінка, успокоюючи.

— Але певно так було, як кажу. Я нїчого не гадав і саме... Що стало ся?

Жінка не відповіла.

Від якоїсь хвилї замітила чоловіка на дворі, котрого рухи мали в собі щось загадочного. Дивив ся на дім і здавало ся, не має відваги війти. Маючи голову набиту двома сотками фунтів, помітила, що незнакомий був старанно одїтий і мав на голові чорний, шовковий, блискучий капелюх. Три рази задержав ся перед брамою і відійшов. Вкінци четвертий раз положив руку на клямцї і немов би з наглим рішенєм отворив фіртку і війшов на стежку. В тій самій хвили панї Гвайт поспішно розвязала запаску і сховала ту пожиточну часть одежи за подушку фотелю.

Увела незнакомого, що видавав ся немов заклопотаний, до комнати. Поглянув на неї нишком і слухав байдужно, коли стара женщина перепрашала его за простий вигляд комнати і одяг мужа, призначений звичайно лише до огороду.

Відтак ждала терпеливо, о скілько на терпеливість могла здобути ся, аби висказав, що его приводить, але незнакомий дивно довго мовчав.

— Післано мене — сказав вкінци, тут задержав ся і зібрав якусь нитку на одїню.

— Приходжу від „Меф і Меджіна“.

Стара женщина задрожала.

— Чи що стало ся? — спитала, запираючи віддих. — Може що злого стало ся Гербертови? Що такого? Що такого?

Перебив їй муж.

— Спокійно, спокійно мати — сказав живо. — Сїдай і не лякай ся без потреби. Ви чей не принесли злих новин?

— Прикро менї — почав гість.

— Скалїчений? — спитала мати зі страхом.

— Тяжко скалїчений — відповів спокійно — але нїчого не терпить.

— О, Богу дякувати! — скрикнула стара женщина, складаючи руки. — Богу дякувати хоч за те.

Задержала ся нагле, коли понуре значінє тих слів почала розуміти і увиділа потвердженє его в зміненім лици незнакомого.

Обертаючи ся до менше загадливого мужа, положила свою дрожачу руку на его.

Настало довге мовчанє.

— Вхопило его колесо машини — сказав незнакомий притишеним голосом.

— Колесо машини — повторив пан Гвайт немов приголомшений — так!

Сидів, глядячи мутними очима у вікно, вхопив руку жінки і стиснув єї в своїй, як то робив за часів, як був судженим, яких сорок лїт тому назад.

— Він один був нам лишив ся — сказав, обертаючи ся лагідно до незнакомого.

— То тяжко...

Гість відкашельнув і вставши з крісла, наближив ся поволи до вікна.

— Фірма поручила менї висказати вам своє щире співчуте в тій тяжкій страті — сказав, не дивлячи ся на них — вибачте, але я лиш слуга і виповняю поручені менї прикази.

Не було відповіди; лице старої женщини побілїло, як стїна, очи станули в стовп, не було чути єї віддиху; лице єї мужа мало такий вигляд, який могло мати его приятеля сержанта в першій битві.

грозив сими днями корейскому цїсареви, що каже цїлїй залозї вісьмох военних кораблїв росийских, які стоять в порті коло Чемульпо, машерувати на Сеуль. В поважних кругах полїтичних в Льондонї суть однакож все ще того погляду, що на далекім вході бодай поки що не прийде до военних кроків. Великі анґлїйскі ґазети вже приготовили собі своїх справоздавцїв военних, але ще їх не вислали.

Панамска република признана вже офіцияльно. Німеччина перша признала републику. Оногди наспіла вість з Копенгаґи, що король Християн признав републику яко самостійну державу а вчера наспіла вість з Відня, що і австро-угорске правительство признало єї також. Колюмбійске правительство надармо старає ся тому перешкодити а навіть стягає войско над границю нової републики. Колюмбійске войско стоїть вже в кількох місцях над панамскою границею, але мабуть не переступить скорше границї, аж дістане приказ з Боґоти. А тимчасом вже й Сполучені Держави лагодять войско, котре кождої хвилї вступить до Панами, скоро того буде потреба.

Новинки.

Львів дня 12-го грудня 1903.

— **Ц. к. Намістництво** надало презенту на опорожнену лат. парохію сьв. Мариї Магдалини у Львові о. Людв. Олендрови, римо-кат. парохови зі Стрия.

— **Впреосьв. Митрополит** Андрей Шептицкий перебуває вже майже два тиждні в Римі. Дня 3 грудня був на авдиенциї у папи Пія X. Разом з митрополитом були у сьв. Отця: прокуратор рускої церкви при апостольскім престолї о. М. Яцковский і питомцї рускої колеґії в Римі. До Галичини поверне Митрополит аж при кінци грудня.

— **Будинок нового промисловою музея у Львові** вже готовий, а рівночасно з тим показує ся потреба упорядкувати площу, яка находить ся межи новим будинком а улицею Гетманьскою. В тім місци стоїть двоповерховий будинок, в котрім давнїйше містив ся архив мап, а тепер поміщені бюра краевої дирекциї скарбу. Переговори з правительством що-до набутя того будинку вели ся вже кілька лїт, однако не дійшли до успішного кінця. Тепер переговори розпочато на ново і они покінчили ся успішно. Між громадою міста Львова і краевою дирекциєю скарбу заключено іменно такий договор: Правительство відступає громадї часть будинку давного архиву мап, дальше кусень землї, становлячої подвіре вздовж тої части будинку, а в заміну за те відступає громада правительству площу, лежачу між будинками промислової школи і школи ім. Мицкевича, а будинком краевої дирекциї скарбу. В той спосіб дає правительство громадї 144 квадр. сяжнів землї, а громада правительству 115 квадр. сяжнів. Титулом ріжницї за більший просгір і більшу вартість землї обовязує ся громада доплатити суму 100.000 корон. Той договір заключений з застереженем, що буде потверджений міністерством скарбу і радою громадскою міста Львова. По затверджаню будинок давного архиву буде утятий в той спосіб, що часть єго, обіймаюча 8 вікон від сторони театру, буде розібрана, а гранична лїнія скарбової дирекциї пійде в простій лїнїї в напрямі Вірменьскої улицї вздовж стїни будинку промислової школи, так, що Вірменьска улиця продовжить ся до Гетманьских Валів.

— **З північної Америки** доносять, що рускі і словацкі еміґранти покидають громадно Америку і вертають до старого краю. Причиною того єсть та обставина, що в многих місцевостях закрито копальнї і фабрики і величезне число людий остало без роботи. Богато руских еміґрантів переселяє ся на захід і на полудне до Техас. Також і Італіянцї вертають до Европи. В послїдних часах вернуло їх з Нового Йорку до 5000. Ті невідрадні вісти повинні би послужити нашим людям пересторогою, аби не глядали бодай на тепер щастя для себе за морем.

— **Арештоване мантія.** В Бучачи арештовано оногди якогось Феликса Сьвідерского, а чутка кружила, що арештований був анархістом. Тимчасом сей нташок був звичайним мантїєм, що глядав легкої наживи і погрозами вимушував грубші квоти від богатих осіб. Так було і послїдним разом, коли єго арештовано. П. Скшиньский, властитель дібр з Журавна, одержав дня 25 падолиста с. р. лист з підписом Урбаньского, в котрім жадано, аби Скшиньский під тою адресою прислав до Язлївця poste restante 20.000 корон найдальше до дня 1 грудня с. р., бо противно згине разом з цїлою родиною. П. Скшиньский звернув ся з сим листом до львівскої полїциї і просив о поміч. Дирекция полїциї в порозуміню з дирекциєю почт умістила на почтї в Язлївци аґента Пшестшельского яко почтового практиканта, а почтовий комісар Мошиньский представив єго тамошному почтмайстрови п. Боровцеви і ввів в урядоване. Але не довго тревала практика п. Пшестшельского, бо третого дня як-раз 1 грудня він попав на слїд мантія, а в кілька днїв пізнїйше спіймав єго в свої руки. На почтї явив ся якийсь селянин по 20.000 корон. Єго сейчас арештовано. Селянин звиняв ся, що він про нїчо не знає і заявив, що покаже, хто єго вислав на почту. П. Пшестшельский з двома жандармами і посланцем виїхали сейчас до Цаповець, звідки прибув посланець і там арештовано мантія, котрим був Феликс Сьвідерский, син побережника. Повітовий суд в Бучачи веде в тій справі слїдство.

— **Нагла смерть.** Р каварни „Европейскій" у Львові при ул. Ягайлоньскій номер передвчера вечером скоропостижно перебуваючий хвилево у Львові 62-лїтний Марко Штайн, купець волів з Берна моравского. Візваний лїкар міский ствердив смерть в наслїдок удару серця. Тїло небіжчика забрала родина.

— **Страшне самоубийство.** З Рудниць, в Чехії, доносять: Властитель більшої посїлости Сметана відобрав собі в страшний спосіб житє. Сметана, дуже богатий чоловік, удав ся на під своєї віллї, уложив там купу дров і соломи, запалив єї і повісив ся над полумінию. Коли огонь побачено і угашено, найдено тїло Сметани цїлком спалене. Страшного самоубийства допустив ся Сметана імовірно в приступі божевільности.

— **Убийство в церкві.** В евангелицкій церкві в Або, в Финляндиї, приступив в часї богослуженя до сидячої в лавцї панни Ульштед якийсь мужчина і пробив єї два рази ножем черево. По відвезеню до шпиталя, п. Ульштед умерла. Єї убийник, як виявило ся опісля, єсть божевільним.

— **Ново-йорскі злодії.** Чим більше і богатше місто, тим більше злазить ся в нїм неробів, що глядають легкої наживи. Так примівом в Новім Йорку, де жиє 3,600.000 мешканцїв, єсть нотованих в полїциї 35.000 злодіїв. Кождий тисячний мешканець єсть заводовим злодієм. Від такої голоти, розуміє ся, не встереже ся нїяка полїция. Новий Йорк видає на полїцию 11,000.000 долярів річно. Хоч єсть там досить богато полїциї, бо около 7000 явної по-

---

— Я мав ще сказати — говорив дальше незнакомий — що „Меф і Меджіне" не беруть нїякої відвічальности на себе. Они не узнають ся винними, однако з огляду на заслуги вашого сина, хотять вам доручити означену суму, яко відшкодоване.

Містер Гвайт пустив руку жінки, станув і поглянув з тревогою на гостя. Сухі уста вишептали питане:

— Кілько?

— Двіста фунтів — звучала відповідь.

Не чуючи страшного крику жінки, старець усьміхнув ся сумовито, підніс в гору руки як сліпий і повалив ся на землю непритомний.

III.

Старі поховали сина на новім кладовищи, віддаленім о дві милї і повернули до дому сповиті тїнию і мовчанєм. Всьо так скоро минуло, що зразу ледви могли оглянути ся і були немов би в дожиданю чогось, що мало стати ся, чогось, що улекшило би їм надто великого тягару для їх старечих сердець.

Дни минали; а вижидане уступило безнадїйности старцїв.

Часом ледви слівце замінили з собою, бо не мали собі нїчого сказати, а днї їх були довгі аж до утоми.

Так минув який тиждень, коли одної ночи старець пробудивши ся, витягнув руку і пересьвідчив ся, що єсть сам.

В комнатї було темно а придавлений плач доносив ся до єго уший від вікна. Сів на ліжку і слухав.

— Верни ся, верни — сказав печаливо. — Перестудиш ся.

— Зимнїйше єсть мому синови — відповіла стара женщина і почала на ново плакати.

Відгомін єї плачу не доносив ся вже до єго уший. Ліжко було тепле, а єго очи тяжкі від сну. Задрімав насамперед, вкінци заснув аж до хвилї, в котрій наглий крик єго жінки пробудив єго.

— Лаба — скрикнула дико. — Лаба малпи.

Зірвав ся наляканий.

— Де? де єсть? що стало ся?

Підійшла заточуючи ся, до ліжка. — Хочу єї мати — сказала спокійно. — Ти не знищив єї?

— Єсть в сальонику, на полицї — відповів здивований. — На що?

Плакала і сьміяла ся разом і нахиляючи ся над ним, поцїлувала єго в лице.

— Аж тепер прийшла менї на гадку — сказала з нервовою радостию. — Чомуж я скорше о тім не погадав?

— О чім? — запитав.

— Тамті два бажаня — відповіла поспішно. — Доперва одно сповнило ся.

— Чи не досить? — відповів з огірченем.

— Нї — скрикнула з радостию — будемо мати ще одно. Зійди на долину і возьми єї сейчас, та бажай собі, аби наш хлопець віджив.

— Муж єї засьвітив сьвічку. — Іди до ліжка — сказав вагуючись. — Сама не знаєш, що говориш.

— Виповнило ся перше наше бажане, чому друге не мало би виповнити ся?

— Припадок — вишептав старець.

— Іди возьми і клич! — крикнула женщина, дрожачи зі зворушеня.

Гвайт відвернув ся і поглянув на неї, відтак сказав тремтячим голосом:

— Умер вже десять днїв тому, а до того я не хотїв тобі скорше говорити, ледви по одїню міг я єго розпізнати. Смерть єго була надто страшна, аби ти могла єго бачити тодї, як же тепер?...

— Верни менї єго! — крикнула і пхнула мужа до дверий. — Чи гадаєш, що бою ся дитини, яку я виховала.

Зійшов по темних сходах, дістав ся до сальонику, відтак до другої комнати. Лаба лежала на своїм місци, а великий страх, аби не вимовлене бажане не спровадило перед ним поторощеного сина, заки всціє вийти з комнати, заволодїла ним. В своїй тревозї стратив притомність і не знав, де має шукати дверий. Піт спливав з єго чола, коли обійшов доокола стіл і вкінци опинив ся у вузкім коридори з відражаючим предметом в руцї.

Лице єго жінки було також змінене, коли вернув до спальнї. Було бліде як папір, малювало ся на нїм якесь велике а страшне дожидане.

Налякав ся єї.

— Тепер вискажи бажане — скрикнула строгим голосом.

— То нерозумне і грішне — промовив з трудом.

— Вискажи — повторила.

Підніс руку.

— Хочу, аби мій син віджив.

Лаба упала на землю, а чоловік дивив ся зі страхом.

Упав дрожачи на фотель, коли стара женщина з горіючими очима підійшла до вікна і піднесла стори.

Сидів дрожачи від зимна, глядячи деколи на стать старої женщини, виглядаючої крізь вікно. Догоряюча сьвічка подала тїнь на стелю

ліциї, а 2000 тайних аґентів і помічників, то мимо того суть там справжні ватаги злодіїв, котрі очивидячки крадуть, що їм під руки попаде ся. Мало помагають численні арештованя, а в місті ніхто не певний ні свого житя ні майна. Як виказує статистика поліциї, було в минувшім році 100.000 осіб караних за злочини; украдено за рік річий вартости за 5,000.000 долярів. Дика натура злочинників не дасть ся підчинити під послух добродійних і філянтропійних товариств, на котрі також Новий Йорк видає около 1,000.000 долярів.

— **Фальшівник гроший.** Американська поліция спіймала в Ревері Жона Довіса, котрий з 10 спільниками підроблював 1000-долярові банкноти. При ревізиї найдено у него 200.000 підроблених долярів анґлійского банку для Канади. Девіса знала також добре европейска поліция. Він був давнійше в зносинах з льондоньским банком, а іменно сей банк виплачував ему річну ренту під условиною, що не буде підробляти его гроший. Однак Девіс не додержав умови, а виплачувані ему банкноти яко рента служили ему за взірці до друкованя фальшивих банкнотів.

— **Немила пригода** лучила ся присяжним судиям в Харкові в часі послідної каденциї. Одна справа тягнула ся так довго, що заходила можливість, що судиї будуть мусіли перевести цілу ніч в судовім будинку. Длятого веліли судиї принести собі з дому постіль. Однак засіданє скінчило ся скорше так, що судиї могли о 3 год. в ночи розійти ся домів. Позаяк в так пізній порі не було уже фіякрів, мусіли они іти пішки із клунками з постелию в руках. На одній з головних улиць задержав двох судиїв поліцият і запитав їх, звідки ідуть і що несуть у клунках. Мимо запевнень, що вертають із суду і мимо представленя судової леґізациї, поліцият — як доносить „Южний Край“ — не хотів їм вірити і казав їм іти до циркулу. Звідси увільнив їх доперва дижурний урядник. Судиї внесли жалобу до прокураториї, а тая віддала сю справу слідчому судиї.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** оповіщує: З огляду на збільшене руху особового підчас зближаючих ся сьвят різдвяних і в цїли уможливленя догіднїйшої їзди П. Т. подорожних, переходити будуть дня 22 і 23 с. м. поміж Львовом а Краковом надзвичайні поїзди особові, а то: Дня 22 і 23 с. м. поїзд поспішний ч. 8, відходячий зі Львова о год. 2 мін. 25 попол. а приходячий до Кракова о годині 9 мін. 25 вечером; дня 22 с. м. поїзд особовий ч. 11/II. відходячий з Кракова о годині 11 мін. 5 ночи, а приходячий до Львова дня 23 с. м. о год. 9 мін 10 перед полуднем. Поїзд поспішний ч. 8 задержить ся в стациях: Городку, Суд. Вишни, Мостисках, Перемишли, Ярославі, Пшеворску, Ланцуті, Ряшеві, Сендишеві, Ропчицах, Дембици, Тарнові, Слотвині, Бохни і Подґужу-Плашові, а поїзд ч. 11/II. на всіх стациях і пристанках з виїмкою Волї жендзїньскої і Родатич. Поїзд поспішний ч. 8 лучить ся в Кракові з поїздом поспішним зелізниці північної ч. 4 до Відня. Час приїзду і відїзду поїздів подані суть після годинника середно-европейского.

„Gazeta Lwowska“ з дня 15 грудня оголошує розписанє оферт на доставу дубових порогів потрібних для ц. к. Дирекциї зелізниць державних у Львові на рік 1904. Дотичні оферти зладжені на приписаних бланкетах належить внести найпізнїйше до 4 січня 1904 до 12 години в полудне до висше згаданої ц. к. Дирекциї. Рівночасно треба вложити в касі тої Дирекциї вадиюм в висоті 5 проц. вартости оферованих порогів. Близші услівя сеї достави подані в „Gazet-ї Lwowsk-ій“, а можна їх переглянути або дістати в III. відділі ц. к. Дирекциї зелізниць державних у Львові.

Телеграми.

Відень 12 грудня. Є. В. Цісар зложив вчера по полудни візиту ґр. Льонаї, котра вчера перший раз по недузі виїхала.

Будапешт 12 грудня. Комісия скарбова приняла цїле предложене в справі уповажненя правительства до заключення тимчасової угоди торговельної з Італією.

Букарешт 12 грудня. Парлямент ухваляв кредит в сумі 600.000 франків на школи і церкви румуньскі в Македониї.

Льондон 12 грудня. Бюро Райтера заперечує чутку о хоробі короля Едварда і каже, що она есть зовсїм безосновна, бо противно король виїзджав онеги поза мури Льондону.

і стїни, вкінци сильнїйше заблисла і погасла. Старець з великим чувством полекші, коли слова его не принесли успіху, кунув ся до ліжка, а незадовго по тім стара женщина мовчки положила ся також.

Ні одно з них не спало; лежали, не говорячи до себе слова і прислухували ся ударам годинника. Дошка на сходах затрїщала, лиш десь хропотіла в куті. Темнота видала ся старцеви прикрою і здобуваючи ся на відвагу, взяв сірники і запаливши один, пігнав на долину по сьвічку.

Сїрник згас і він задержав ся, засьвічуючи другий. В тій самій хвили удар легкий і спокійний ледви чутний, доніс ся до его уший від передних дверий.

Сїрники впали ему з руки і розсипали ся.

Стояв без руху, без віддиху, коли стукіт повторив ся. Обернув ся і повернув поспішно до спальні, замикаючи двері за собою. Третий стукіт роздав ся по домі.

— Що то? — крикнула стара, зриваючи ся.

— То щур — відповів старець перериваним голосом, то щур. Я видів его на сходах.

Жінка его сиділа на ліжку і слухала. Голоснійший удар відозвав ся знов.

— То Герберт! — крикнула — то Герберт.

Побігла до дверий, але муж випередив еї і вхопивши за руки, не пускав.

— Що хочеш зробити? — вишептав захриплим голосом.

— То мій син, мій Герберт — кричала вириваючи ся. — Я забула, що то звідси дві милї. Чогож мене здержуєш. Пусти. Мушу отворити двері.

— Бій ся Бога, не отвирай — кричав старий, дрожачи з тревоги.

— Боїш ся власного сина — кричала, силуючи увільнити ся. — Пусти мене. Іду Герберте, вже іду.

Знов стукіт і ще один. Старушка наглим рухом освободила ся і вибігла з комнати. Муж поспішив за нею і кликав з розпукою, коли збігала зі сходів. Чув, як відпинала ланцух, чув, як відсувала долїшну засуву. Вкінци почув еї придавлений, розпучливий крик.

— Засува — кричала. — Зійди, поможи, не можу досягнути засуви.

Але муж еї кинув ся на землю і галячи руками по підлозї, глядав лаби. Ах, коби міг еї найти, заки та страшна річ, що стоїть за дверми, війде до дому.

Немов би гриміт роздавало ся стуканє по цїлім домі.

Чув, що жінка его присувала крісло до дверий і в тій самій хвили, почувши лабу під рукою, висказав трете і послїдне бажанє.

До дверий перестало нагле добувати ся, хоч відгомін ішов все ще по домі.

Почув, як крісло відсувало ся і двері отворили ся. Студений вітер впав до сїний, а зойк заводу і розпуки добув ся з грудий нещасної. То додало ему відваги, зійшов і станув при еї боцї коло дверий. Улична ліхтарня стояча напротив, осьвічувала спокійний і пустий гостинець.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).